

РЕШЕНИЕ

№ 6157

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 22.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2225** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/.

Производството по делото е образувано по подадена от Н. Г. М., от [населено място] жалба срещу Заповед № РВР19-РД66-20/07.10.2019 г. на кмета на СО-район В., с която жалбоподателя е пренаснастанена в подходящо за нейните нужди общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на процесната заповед. Посочва, че заповедта не е мотивирана, тъй като не са посочени основанията за пренастаняването на жалбоподателя и причините довели до това. Посочва, че жилището, в което е настанена към настоящия момент, не надвишава жилищните ѝ нужди, тъй като е в напреднала бременност, към м.02.2020 г. в 13 гестационна седмица. Очакваното дете се явява част от семейството ѝ и трябва да бъде включено в домакинството ѝ. Също така посочва, че не ѝ е предлаган оглед на новото жилище, като счита, че то не е пригодено за отглеждане на малко дете. Освен това, здравословното ѝ състояние не е подходящо за преместване, а смяната на жилището ще ѝ създаде притеснения и тревоги, както и ще постави в риск нероденото ѝ дете. Посочва, че в настоящето жилище живее от дълго време, то е пригодено изцяло за нейните жилищни нужди, ремонтирано е няколко пъти. Моли за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, проведено на 22.10.2020 г., не се явява и не се представлява.

Ответната страна – кметът на СО, район В., е депозирал административната преписка относно оспорената заповед. Изразява становище за недопустимост и неоснователност на жалбата. Посочва, че жалбата е просрочена. Счита, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, при спазване разпоредбите на ЗОС и НРУУРОЖТСО. Жилището, в което е настанена жалбоподателката е с площ от 78,55 кв.м., към момента на издаване на заповедта, същата го обитава сама, след смъртта на нейната майка на 14.10.2016 г. Поради промяна в обстоятелствата, след смъртта на майка ѝ, за жалбоподателката е възникнало задължение да подаде молба за пренастаняване, което тя не е сторила. Към настоящия момент има стотици чакащи за настаняване в общинско жилище, и неуведомявайки наемодателя си, както и с подаването на жалбата, жалбоподателката нарушава техните права. М. няма да бъде оставена без жилище, а единствено ще бъде пренастанена в по-малко жилище, отговарящо на нейните нужди и на изискванията на НРУУРОЖТСО, чл. 17. Моли за потвърждаване на заповедта и отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание се представлява.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЖН-04-Е-035/10.02.1987 г., Столичен народен съвет, Ленински район, е настанил Е. Н. М. и петчленното ѝ семейство, в ап. 66 – тристаен, на ет.1, вх. Г, [жилищен адрес] ул. 115, кв. 28, зона А, на ж.к. О.-2.

Видно от АЧОС № 76/27.01.1997 г., ап. 66, в [жилищен адрес] на ж.к. О.-2 е частна общинска собственост.

На основание настанителната заповед, Е. М. е сключила договор за наем на държавен имот, на 10.02.1987 г., с който се е задължила да заплаща наемна цена за имота в размер на 16,97 лв. В договора е посочено, че имота е с обща площ от 72,90 кв.м.

Видно от представените по делото документи, към датата на настаняване в жилището, семейството на Е. М., майка на жалбоподателя Н. М., се е състояло от шест души – съпруг, три малолетни деца и майка.

През 2003 г., във връзка с подаден сигнал в общинската администрация, е извършена проверка за установяване на обстоятелството колко души обитават общинското жилище. От проверката е установено, че в жилището живеят само двама души - Е. М. и дъщеря ѝ Н. М.. Резултатът от проверката е отразен в протокол от 21.02.2003 г., като е констатирано, че жилището не отговаря на техните жилищни нужди.

На 30.05.2006 г. е сключен нов договор за наем на общинското жилище, между СО-район В. и Е. М., в който площта на жилището е посочена на 78,55 кв.м., а наемната цена е в размер на 52,78 лв.

Видно от направена справка в НБД Население, Е. М. е починала на 14.10.2016 г.

Служител в СО-район В. е изготвил доклад рег. № РВР19-ВК91-1057/20.08.2019 г. за пренастаняване на Н. М. в друго подходящо по площ жилище. В доклада е отразено, че към 1987 г. Е. М. е настанена в процесното жилище, заедно с петчленното си семейство. През 1998 г. Е. М. се развежда със съпруга си, като Н. М. остава с нея, а другите две деца на семейството са адресно регистрирани на друг адрес, в район В..

През 2016 г. Е. М. е починала. Изпращани са писма до Н. М. за подаване на декларация по чл. 6 от НРУУРОЖТСО със съответните документи, но същите са връщани неполучени от адресата. В момента Н. М. обитава общинското жилище сама, тъй като няма деца и не е омъжена. Съгласно чл. 17, ал.1, т.1 от НРУУРОЖТСО за едночленно семейство се определя до 25 кв.м. жилищна площ. Поради това е направено предложение, Н. М. да бъде пренастанена в друго жилище, отговарящо на нейните нужди.

На свое заседание, проведено на 17.09.2019 г., комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, назначена със Заповед № РВР19-РД91-7/20.03.2019 г. на кмета на СО - район В. е разгледала доклад рег. № РВР19-ВК91-1057/20.08.2019 г. на служител в СО-район В., за пренастаняване на Н. М.. На заседанието, комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО е взела решение да пренастани Н. М. в друго жилище, отговарящо на нейните нужди, а именно едностаен апартамент с площ от 42,2 кв.м., находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] след като бъде освободен. Взетото на заседанието на комисията решение е обективизирано в протокол № 7/17.09.2019 г. Изложените в протокола мотиви са свързани с това, че жилището, в което жалбоподателката е била настанена заедно с нейната майка, е с площ от 78,55 кв.м., а след смъртта на майка си, Н. М. обитава жилището сама. М. не е омъжена и няма деца, както и няма други лица регистрирани на адреса.

Протоколът от заседанието на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО не е връчен на Н. М., тъй като адреса е посетен два пъти, за което са съставени констативни протоколи от 20.09.2019 г. и 02.10.2019 г., но не е открит никой.

Със Заповед № РВР19-РД66-20/07.10.2019 г. на кмета на СО-район В., жалбоподателят Н. М. е пренаснастанена в общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] състоящо се от една стая, кухня и обслужващи помещения, със застроена площ от 46,26 кв.м. и избено помещение № 71 с площ от 2,41 кв.м., представляващо общинска собственост. В мотивите си ответникът е препратил към доклад рег. № РВР19-ВК91-1057/20.08.2019 г. и решението на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО по протокол № 7/17.09.2019 г. за пренастаняване. Като правно основание за издаване на заповедта е посочен чл. 46, ал.1, т.3 ЗМСМА и чл. 19, ал.1 от НРУУРОЖТСО на СОС.

Заповедта е връчена на Н. М. на 06.02.2020 г.

Жалбата е подадена чрез органа, на 21.02.2020 г., с дата на пощенското клеймо на 18.02.2020 г.

По делото се представиха доказателства осъществено раждане на дете С. К. Г., [дата на раждане], от майка Н. М. и баща К. Г..

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РВР19-РД66-20/07.10.2019 г. на кмета на СО-район В., с която жалбоподателят Н. М. е пренаснастанена в подходящо общинско жилище, отговарящо на нейните жилищни нужди, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] с площ от 46,26 кв.м.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за пренастаняване, срещу индивидуален

административен акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалните правила.

Оспорената заповед е издадена от кмета на СО-район В., на основание чл. 23, ал.1 НРУУРОЖТСО, предвид на това, че броя на членовете на семейството на настанените обитатели на общинското жилище, е намалял, поради смърт на титуляра на наемното правоотношение. Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган - кметът на район В., Столична община, доколкото при липса на изрична разпоредба в приложимата НРУУРОЖТСО за акта, с който трябва да бъде осъществено пренастаняването, по аналогия следва да се приложи разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от НРУУРОЖТСО, съгласно която настаняването се извършва със заповед на кмета на района по местонахождение на жилището. В случая, процесното общинско жилище се намира на територията на [община], поради което и заповедта за пренастаняване е издадена именно от кмета на район В., на СО.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, като е посочен издателят на заповедта, адресатът, правното и фактическото основание за издаване на заповедта. В заповедта са изложени мотиви, които достатъчно ясно отразяват причините за волята на органа да извърши това пренастаняване. В мотивната си част, ответникът е препратил към доклад рег. № РВР19-ВК91-1057/20.08.2019 г. и решението на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО по протокол № 7/17.09.2019 г. за пренастаняване. И от двата акта е ясно, че причината да бъде пренастанена жалбоподателката в друго жилище е, че обитава жилище от 78,55 кв.м. сама, без да има други членове на семейството, а това не съответства на разпоредбата на чл. 17, ал.1, т.1 НРУУРОЖТСО относно жилищните площи. Такова препращане към мотивите на друг, предхождащ издаването на процесния, не е непознато в практика, същото е допустимо и с него се цели процесуална икономия. Когато органът е възприел мотивите на актовете, с чието издаване се подготвя издаването на административния акт, няма пречка в този акт да се препрати към мотивите, съдържащи се в друг акт. В този смисъл, съдът приема, че процесната заповед е мотивирана от правна и фактическа страна.

Спазена е и процедурата по установяване на промяна в обстоятелствата, въз основа на които са настанени лицата. Още през 2003 г., след подаден сигнал, е установено, че в жилището в [жк], живеят двама от общо шестте настанени в жилището души, а

именно Е. М. и дъщеря ѝ Н. М.. Това е констатирано в констативен протокол, в който е отразено, че жилището не отговаря на техните жилищни нужди. Въпреки това, към онзи момент не са предприети действия по пренастаняването на лицата в друго жилище. През 2016 г. Е. М. е починала и на Н. М. са изпращани съобщения да подаде декларация по чл. 6 от НРУУРОЖТСО, тъй като не тя е била титуляра на наемното правоотношение. Въпреки това, по делото не са представени доказателства за представяне на такава декларация, но този въпрос ще бъде коментиран по-долу. След извършена проверка по случая, констатациите са отразени в доклад рег. № РВР19-ВК91-1057/20.08.2019 г. от служител при ответника. Докладът е докладван на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, която на свое заседание го е разгледала и взела решение Н. М. да бъде пренастанена в подходящо жилище. Протоколът от работата на комисията не е бил връчен на жалбоподателя, тъй като въпреки направените опити за това, лицето не е открито на адреса. Невръчването на протокола не може да бъде възприето като съществено процесуално нарушение на правилата, тъй като доколкото заповедта на кмета е акта, който подлежи на оспорване, то и правото на обжалване е реализирано в пълен обем и за защитени правата на жалбоподателя. Т.е., всичките възражения, които е могла да направи жалбоподателката срещу протокола, е имала възможност да ги направи и в съдебното производство по отношение на оспорената заповед.

Поради изложеното, настоящия съдебен състав приема, че не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да водят до отмяната на акта само на това основание. Освен това, настоящия съдебен състав поддържа разбирането, че за да бъде основание за отмяна, едно процесуално нарушение следва да е съществено, т.е., ако не беше допуснато, органът би могъл да достигне до други правни изводи.

Предвид съответствието на решението с процесуалните правила, законосъобразността на оспореното решение ще следва да се преценява на основание съответствие с материалния закон.

По съответствие с материалния закон.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в противоречие с материалните правила.

В общински жилища имат право да бъдат настанени нуждаещи се лица. Кои са правоимащи и нуждаещи се лица, е определено в чл. 5 НРУУРОЖТСО, като тези лица следва да отговорят на определени условия. Наличието на тези условия се удостоверяват с декларация, която се подписва от всеки пълнолетен член на домакинството или семейството, което кандидатства за настаняване. В чл. 23 от НРУУРОЖТСО е разписано, че при изменение на обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, наемателите се пренастаняват в друго жилище, съответстващо на нормите по чл. 17. Когато поради намаляване броя на членовете на семейството /домакинството/, жилището надвишава нормите за настаняване по чл. 17, в едномесечен, а в случай на смърт - в тримесечен срок, наемателите подават молба за пренастаняване в друго общинско жилище. Ако наемателите не направят искане в посочените в ал. 2 срокове, органът по настаняването издава настанителна заповед служебно. Ако в едномесечен срок от връчване на заповедта, наемателите не заемат определеното им жилище, се издава заповед за прекратяване на наемното правоотношение за заемащото жилище.

В конкретния случай жалбоподателят Н. М. е била настанена в общинското жилище в ж.к. О.-2 през 1987 г., когато е била на 3 месеца, заедно с нейната майка и останалите членове на семейството ѝ. През 1998 г., Е. М. се е развела със съпруга си, като в общинското жилище са останали да живеят тя, заедно с малолетната си тогава дъщеря. Т.е., още към онзи момент е следвало да се декларира промяната в обстоятелствата, които водят до намаляване на необходимата им жилищна площ. Това не е сторено. След смъртта на Е. М., в общинското жилище е останала единствено Н. М., която дори не е титуляр на наемното правоотношение. Същата не е подала изискуемата от закона декларация по чл. 6 НРУУРОЖТСО, в която да декларира, че е нуждаеща се от общинско жилище, поради невъзможност да си осигури сама такава. Това е било необходимо, тъй като титуляра на настанителното правоотношение е починал и ако М. желае да се ползва от възможността за настаняване в общинско жилище, следва самата тя да отговаря на всички изискванията, посочени в НРУУРОЖТСО за настаняване. Тези обстоятелства, както се посочи, се отразяват в декларация, каквато липсва по делото. Също така, поради настъпване на промяна в обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, в случая смърт на настанено лице, в тримесечен срок, наемателите подават молба за пренастаняване в друго общинско жилище. Това също не е сторено и не е налице нито молба за пренастаняване, нито декларация по чл. 6 НРУУРОЖТСО. Поради това и към настоящия момент не е ясно дали към настоящия момент жалбоподателката отговаря на изискванията на ЗОС и НРУУРОЖТСО за настаняване под наем в общинско жилище. Доколкото обаче, ответният орган е пренастанил М. в друго общинско жилище, без да изследва тези въпроси, съдът приема, че жалбоподателката отговаря на изискванията на НРУУРОЖТСО за настаняване в общинско жилище.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорената заповед обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в заповедта правно основание за издаването ѝ. За да се прецени законосъобразността на издадената и атакувана в настоящото производство заповед с правно основание чл. 23 ал. 1 от НРУУРОЖТСО, следва да бъде установено наличието на следните законови материалноправни предпоставки: 1. дали се касае за имот - общинска собственост, а така също и вида на собствеността - публична или частна, 2. Дали е налице наемно правоотношение за общинско жилище и 3. дали са налице изменение в обстоятелствата, дали основание на органа да настани съответното семейство в общинското жилище и да определи съответната жилищна площ, които обстоятелства да водят до пренастаняване в жилище с по-малка жилищна площ.

И двата недвижими имота /този, в който е настанена М. до издаване на заповедта и този, в който е пренастанена/ са частна общинска собственост, обстоятелство което се установява от АЧОС № 76/27.01.1997 г. и АЧОС № 150/07.02.1997 г. Съставеният акт за частна общинска собственост се ползва с обвързваща за съда материална доказателствена сила и макар да няма правопораждащо правото на собственост действие удостоверява по надлежен начин това вещно право до доказване на обратното. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят Н. М., макар и не на лично основание, е наемател на общинско жилище, поради което и спрямо нея е приложима разпоредбата на чл. 23, ал. 1 НРУУРОЖТСО, в съответствие с която, при изменение на обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, наемателите

се пренастаняват друго жилище, съответстващо на нормите по чл. 17 от същата. Обстоятелството мотивирало ответния орган да приложи разпоредбата на чл. 23, ал.1 НРУУРОЖТСО е намаляване броя на членовете на семейството, а именно смърт на настаненото лице. Това обстоятелство не е спорно по делото, а се установява и от представената справка от НБД Население. Т.е., Н. М. е останала единствен обитател на жилището, в което е била настанена заедно с майка си и тяхното семейство, което е тристайно, с площ от 78,55 кв.м. При настаняване на нуждаещи се и определяне на определянето на жилищната площ, административният орган следва да се съобрази с условията на чл. 17 НРУУРОЖТСО. В чл. 17, ал. 1 НРУУРОЖТСО са определени нормите за жилищно настаняване и са както следва - за едночленно семейство - до 25 кв. м. жилищна площ, за двучленно семейство - до 40 кв. м. жилищна площ, за тричленно семейство - до 55 кв. м. жилищна площ, за четиричленно семейство - до 70 кв. м. жилищна площ, за семейство с 5 и повече членове - до 15 кв. м. жилищна площ в повече за следващите членове.

При определяне на жилищната площ, следва да се съобрази и обстоятелството, че макар към датата на издаване на процесната заповед, Н. М. да е била единствен обитател на жилището, към настоящия момент, вече не е сама, заедно с нея е и новороденото ѝ дете, син С. Г., [дата на раждане] Т.е., семейството ѝ се състои вече от двама члена и жилищната площ, която ѝ се предоставя следва да бъде съобразена с това новонастъпило обстоятелство. Действително законосъобразността на акта следва да се преценява към датата на неговото издаване, но следва да се вземат и всички новонастъпили обстоятелства, каквото е раждането на дете.

В конкретния случай, жилището, в което е предложено да бъде пренастанена М. е с 46,26 кв.м. застроена площ. НРУУРОЖТСО използва понятието жилищна площ, чието съдържание е изяснено с § 1, т.5 от ДР на НРУУРОЖТСО, съгласно която „Жилищна площ“ е сборът от площите на помещенията в жилището с основно предназначение - дневни, спални, детски стаи и столови /без кухни-столови/, измерени по контура на съответните вертикални конструктивни елементи - стени и колони. Т.е. понятието, което използва НРУУРОЖТСО е различно от понятието за застроена площ, което е посочено в заповедта. Застроена площ, съгласно § 5, т. 15 ДР на ЗУТ е площта, ограничена от външните очертания на ограждащите стени на първия надземен етаж или на полуподземния етаж, включително площта на проветрителните шахти и проходите в тези очертания. В застроената площ на приземно ниво не се включват тераси, външни стълби и стълбищни площадки, рампи, гаражи и други елементи с височина до 1,2 м от средното ниво на прилежащия терен. Двете понятия се различават по своята същност и в тях влизат различни параметри от жилищата. Поради това, ответният орган следва при настаняване на нуждаещи се лица, в общинско жилище, в заповедта да посочва и съобразява каква е жилищната площ на жилището, а не неговата застроена, каквото е посочено в заповедта. В този смисъл, остава неясно по делото каква е жилищната площ на апартамента, в който е пренастанена жалбоподателката и дали този имот отговаря на изискванията за минимални жилищни площ, съобразен с броя членове на семейството, което се настанява, разписани в чл. 17, ал.1 НРУУРОЖТСО. Също така, това е още по-необходимо предвид факта, че семейството на М. се е увеличило с един член, нейното новородено дете, което следва да бъде включено в броя на членовете на семейството и следва жилищната площ да бъде определена за двучленно семейство, а именно до 40 кв.м.

Изложеното обуславя материална незаконосъобразност на оспорената заповед, предвид невъзможността да се провери съответствието ѝ с нормите за жилищно настаняване, посочени в чл. 17, ал.1 НРУУРОЖТСО и дали предложеното на М. жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] отговаря на изискванията за минимална жилищна площ за двучленно семейство. Т.е., не може да се прецени дали жилището отговаря на нейните нужди.

Следва да се посочи, че е неоснователно възражението на жалбоподателката, че не ѝ е било предложено да заплаща пазарната наемна цена за надхвърлящата площ, съгласно чл. 17, ал.5 НРУУРОЖТСО. В НРУУРОЖТСО не е предвидено такова задължение за органа. В разпоредбата на чл. 17, ал.5 НРУУРОЖТСО е разписано, че когато жилището надвишава нормите по предходните алинеи, за жилищната площ над тези норми до 5 кв.м се заплаща удвоен размер на наема, а за площ над 5 кв.м се заплаща пазарна наемна цена, определена от лицензиран експерт-оценител, до пренастаняването на наемателите. Т.е., разпоредбата предвижда, че допълнителна наемна цена следва да се заплаща до пренастаняването, а не дава възможност на наемателите да избират площта на жилището, в което да бъдат настанени и да ако изберат такова с по-голяма площ да заплащат допълнителен наем. Това няма как да е така, доколкото в общинско жилище се настаняват нуждаещи се лица и ако те разполагат с достатъчно следва да заплащат наем по пазарни цени, то те не следва да бъдат настанени в общинско жилище, а следва да отидат на свободния пазар.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 АПК, съдът приема, че същият е материално незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен. Доколкото процедурата е започнала служебно от ответника, то и не следва да се връща на кмета на СО-район В. за ново произнасяне.

По разноските:

Страните не претендират разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РВР19-РД66-20/07.10.2019 г. на кмета на СО-район В., с която жалбоподателят Н. Г. М., от [населено място], е пренастанявана в подходящо за нейните нужди общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес].

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ:

